

Krystyna Noska urodziła się w 1944 roku w Wiedniu (Austria). Ukończyła Studium Nauczycielskie w Kaliszu o kierunku wychowanie plastyczne, a następnie Państwową Wyższą Szkołę Sztuk Plastycznych w Poznaniu (obecne Uniwersytet Artystyczny) oraz Akademię Sztuk Pięknych w Warszawie (studia podyplomowe).

W latach 1964 – 1994 pracowała jako nauczyciel plastyki w szkołach podstawowych i licealnych w Wągrowcu i Pile oraz w Domu Kultury w Wągrowcu i Klubie Nauczycielskim w Pile.

Jej twórczość artystyczna obejmuje rysunek i malarstwo sztalugowe, ścienne oraz ilustracje książek i publikacji prasowych. Preferowaną przez nią techniką jest pastel oraz rysunek piórkiem, a ulubionym tematem portret utrzymany w konwencji realistycznej, a także kompozycje abstrakcyjne.

Miała kilkanaście wystaw indywidualnych i kilkadziesiąt zbiorowych. Jej prace znajdują się w galeriach oraz zbiorach prywatnych w Polsce i za granicą.

Jest członkiem Polskiego Stowarzyszenia Edukacji Plastycznej oraz Związku Artystów Plastyków. Wyróżniona odznaką Zasłużony Działacz Kultury.

Portret, pomimo trudności w tworzeniu, jest fascynującą przygodą dla artysty, co twórczość Krystyny Noski szczególnie uwydatnia. Jest jej prawdziwą pasją. Podobieństwo do modelu jest dla artystki sprawą bardzo ważną, choć nie zawsze najważniejszą, a pokazuje to cykl „Portrety imion” będący malarską wizją wierszy Kazimierza Iłakowiczówny.

Sztuka portretu daje wiele możliwości twórczych. Wielki van Gogh powiedział kiedyś: „Wszak zwierzęta też mają piękne ciała, może piękniejsze niż ludzie, ale nie mają owej duszy, która żyje w człowieku”. Tę duszę właśnie Krystyna Noska stara się uchwycić w swoich obrazach.

Portrety artystki to relacje między rzeczywistością, a jej artystyczną wizją. Są one skomplikowane, a ich możliwości interpretacyjne otwierają ogromne pole do popisu dla jej wyrafinowanego warsztatu twórczego. Każdy gest, grymas twarzy, ułożenie ciała, spojrzenie, tworzą naturalistyczny obraz osoby i jej charakteru. I nie jest to obraz zafałszowany.

Źródłem sukcesu artystki jest jej szczególna więź z modelem, dlatego Krystyna Noska tak chętnie i często portretuje osoby sobie znane i bliskie. Jest po części reżyserem i psychologiem. Stara się instruować swoje modele, jak mają pozować, co w wielu przypadkach jest syzyfową pracą.

W portretach artystki wyróżnić można kilka profili osobowości modeli. Prócz tego stara się pokazać, jak zmienia się charakter człowieka podczas sesji, gdy na plan „wchodzą” rekwizyty, kolorowe stroje, różnorakie makijaże. Również gesty i oświetlenie w istotny sposób podkreślają indywidualność postaci.

Artystka nie boi się także malować siebie. Autoportrety są trudnym przedsięwzięciem i nie zawsze udanym. Bycie jednocześnie twórcą i modelem to jedyna w swoim rodzaju okazja, by doświadczyć sprzecznych ciągot ekshibicjonisty i podglądacza: rozwikłać konflikt między narcyzmem, a chęcią do pokazania prawdziwej natury człowieka. Artystce udaje się wybrnąć z tej pułapki, bo w tym co robi, jest do bólu szczerą zwłaszcza wobec siebie.

Niniejsza publikacja powstała z okazji jubileuszu Krystyny Noski z inspiracji jej najbliższych. Męża, córki i syna. Jest wyrazem nie tylko miłości dla żony i matki, ale także podziwu dla jej twórczości i szacunku dla przymiotów charakteru, który ukształtowały dom rodzinny jej najbliższych.

W życiu Krystyny Noski, i jej rodziny jak w wierszu Tytusa Czyżewskiego

*Malarstwo jest harmonią
Wyszukanych gam kolorów
Które żyją w oczach malarza
Jak żyje obłok na niebie,
Jak odbicie lilii bładoróżowej
W lazurowej wodzie stawu,
Jak żyje blask motylowego skrzydła
Na tle ciemnego błękitu
Pogodnego nieba.*

Portrety pastelowe

„Autoportret”, pastel, 1984

„Krzysz”, pastel, 2011

„Michał”, pastel, 2011

„Krzysz”, pastel, 2005

„Zuzia” z motylkiem, pastel, 2010

„Alisia”, pastel, 1984

„Michałek”, pastel, 2002

„Zosia”, pastel, 2011

„Zuzia, pastel, 2010